

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2019 roku, wydanym w sprawie sygn. akt V GC 2537/18, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz A. R. kwotę 2.952 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 lipca 2018 roku do dnia zapłaty (pkt 1.) oraz kwotę 100 zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty sądowej od pozwu (pkt 2.) i nakazał zwrócić powodowi A. R. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 48 zł tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od pozwu (pkt 3.).

(wyrok k. 86, uzasadnienie k. 92-93v)

Apelację od powyższego wyroku wniosło (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu skarżąca zarzuciła:

I. naruszenie przepisów postępowania, to jest:

- art. 328 § 2 k.p.c., polegające na tym, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazuje dokładnie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, to jest dowodów, na których Sąd I instancji się oparł i przyczyn, dla których odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dowodom naprowadzonym przez pozwanego, a nadto nie wyjaśnia w najmniejszym stopniu podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, przez co ustalenie, co rzeczywiście legło u podstaw rozstrzygnięcia i czym kierował się Sąd I instancji przy orzekaniu jest niemal niemożliwe do ustalenia z uzasadnienia zaskarżonego wyroku;

- art. 230 k.p.c., polegające na tym, że Sąd I instancji -jak można domniemać z niektórych fragmentów uzasadnienia wyroku - uznał, iż pozwana spółka przyjęła co do zasady swoją odpowiedzialność względem powoda, podczas gdy pozwany okolicznościom tym konsekwentnie zaprzeczał;

- art. 233 § 1 k.p.c., polegające na tym, że Sąd I instancji w miejsce swobodnej oceny dowodów zastosował ocenę dowolną, nieopartą ani zasadami doświadczenia życiowego, ani logicznego rozumowania;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

- art. 51 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe poprzez błędną jego wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie, a polegające na uznaniu, wbrew brzmieniu zastosowanego przepisu, iż przyjęcia przesyłki przez pozwanego bez listu przewozowego jest wystarczającą przesłanką do uznania, że to również odbiorca jest zobowiązany do zapłaty należności ciążących na przesyłce;

- art. 77 ust. 4. ustawy Prawo przewozowe poprzez błędną jego wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie, a polegające na uznaniu, że bieg terminu przedawnienia na skutek skierowania przez powoda do pozwanego wezwania do zapłaty z dnia 06.04.2018 roku uległ zawieszeniu na ustawowy okres załatwienia wezwania do zapłaty, to jest co najmniej 3 miesięcy, w sytuacji gdy powód był podnajętym przewoźnikiem.

W konkluzji apelacji apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa prawnego przed Sądem I instancji wedle norm przepisanych i kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym wedle norm przepisanych.

(apelacja k. 110 – 116)

W odpowiedzi na apelację pozwanej A. R. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania przed sądem apelacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na apelację k. 125- 128)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień, a kwestionowane rozstrzygnięcie należy uznać za merytorycznie trafne. W zakresie niezbędnym do wydania prawidłowego wyroku, sprawa została należycie wyjaśniona oraz uzasadniona w sposób pozwalający na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia w aspekcie procesowym i materialnoprawnym.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i jako trafnie i prawidłowo ocenione oraz logicznie wywiedzione ze zgromadzonego materiału dowodowego, przyjmuje za własne.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., w którym skarżący wskazuje na wady uzasadnienia Sądu Rejonowego.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być wówczas uznany za skuteczny, kiedy uzasadnienie orzeczenia zostało sporządzone w sposób wykluczający możliwość jego kontroli instancyjnej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2018 r. VI ACa 749/18, LEX nr 2701230, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 grudnia 2018 r. V ACa 1536/17, LEX nr 2668747). Z taką sytuacją nie mamy do czynienia na kanwie sprawy niniejszej. Przeciwnie konstrukcja pisemnych motywów skarżonego wyroku odpowiada wymogom proceduralnym.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. polegający na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów. Uchybienie zasadzie swobodnej oceny dowodów, które stanowi podstawę wywiedzonego zarzutu naruszenia przepisów postępowania, nie może być argumentowane poprzez selektywne wskazanie i własną subiektywną ocenę niektórych tylko okoliczności lub dowodów bez racjonalnego uargumentowania takiego przekonania. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia. Brak takiej argumentacji wyłącza uznanie zarzutu za trafny. Nie jest bowiem tak, że każdy zarzut dowolnej oceny dowodów oparty na odmiennej, własnej ich ocenie przez stronę postępowania, dyskwalifikuje wynik postępowania dowodowego, przyjęcie bowiem takiego założenia prowadziłoby wprost do przekreślenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Sąd Rejonowy, zgodnie z wymogami art. 233 § 1 k.p.c., poddał analizie wszystkie istotne okoliczności umowy przewozu, zaś skarżąca nie kwestionowała ich w toku postępowania. Przypomnieć należy, iż w niniejszej sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Pozwana składając sprzeciw od tego nakazu powinna zatem zgodnie z obowiązującym wówczas art. 503 § 1 k.p.c. przedstawić w nim wszelkie okoliczności faktyczne, na których opierała swoją obronę oraz dowody na ich potwierdzenie. Spóźnione twierdzenia i dowody podlegały bowiem pominięciu, chyba że strona uprawdopodobniła, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w postępowaniu lub że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Składając sprzeciw od nakazu zapłaty pozwana nie kwestionowała, że pozwany był przewoźnikiem i to on (jego pracownicy) dokonali przewozu towarów w dniach 14 i 20 lipca 2017 roku. Co oczywiste nie przedstawił na tę okoliczność również żadnych dowodów. Co więcej pozwana wprost w sprzeciwie wskazała, iż nie kwestionuje stanu faktycznego przedstawionego przez powoda w uzasadnieniu pozwu. Zwrócić należy uwagę, iż zarzuty sprzeciwu sprowadzały się wyłącznie do podniesienia zarzutu przedawnienia roszczeń zgłoszonych przez powoda, nie zaś do kwestionowania tych roszczeń w sensie przysługiwania ich powodowi względem pozwanej spółki. W dalszym toku postępowania pozwana – choć wskazywała na spóźnione przedstawienie przez powoda dowodów na wykonanie

przedmiotowego przewozu – tak naprawdę dalej nie kwestionowała okoliczności jego wykonania przez powoda, lecz rozwinęła argumentację dotyczącą przedawnienia roszczeń.

Na takiej płaszczyźnie faktycznej rozstrzygany był zatem spór między stronami niniejszego procesu i w oparciu o stanowiska stron oraz przedstawione dokumenty Sąd Rejonowy prawidłowo wywiódł, iż pozwana spółka nie kwestionowała istnienia zobowiązania ani wykonania usługi przez powoda. Przedmiotem sporu objęta była zaś jedynie kwestia przedawnienia roszczenia.

Dopiero w piśmie apelacyjnym pozwana stawia zarzuty kwestionujące status powoda jako przewoźnika i wykonania rzeczonych przewozów właśnie przez niego, a nie innego przewoźnika, wskazując na rzekomą dowolną ocenę przez Sąd Rejonowy dowodów zaoferowanych przez strony na uzasadnienie tegoż zarzutu.

Na tym etapie postępowania zarzut ten nie może być skuteczny. Jeszcze raz podkreślić należy, że Sąd I instancji nie naruszył dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Apelacja pozwanej w żaden sposób nie podważa dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Brak jest również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przepisu art. 230 k.p.c. Zgodnie ze wskazanym przepisem, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Skarżąca nie kwestionowała w toku postępowania okoliczności dostawy oraz odbioru towaru. Jak już wskazano, nie kwestionowała ona w ogóle wykonania umowy przewozu przez powoda. Uwzględniając zatem, że przedmiotowe ustalenia stały się podstawą przypisania jej odpowiedzialności wobec powoda, nie można uwzględnić zarzutu w którym kwestionuje ona przyjęcie przez siebie odpowiedzialności.

Całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 51 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe w którym skarżąca kwestionuje podstawę do przypisania jej odpowiedzialności wobec niewydania wraz z przesyłką listu przewozowego.

Zgodnie z art. 35 ustawy Prawo przewozowe „inny dokument przewozowy” (tym bardziej mający cechy listu przewozowego) należy uznać za list przewozowy w rozumieniu art. 51 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe. W stanie faktycznym sprawy pozwana przyjęła wraz z przesyłką dokumenty przewozowe tzw. Wz (k. 8 i 9), czego nie kwestionowała w toku postępowania przez Sądem I instancji. Dokumenty te zawierały wszystkie niezbędne dane wymagane przez Prawo przewozowe dla listu przewozowego. Zatem twierdzenie, że nie zostały spełnione warunki z art. 51 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe, nie ma żadnych podstaw.

Skarżąca Spółka stawiając zarzut naruszenia art. 77 ust. 4. ustawy Prawo przewozowe wskazuje, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął okres zawieszenia biegu przedawnienia twierdząc, że przyjęty przez Sąd Rejonowy 3 miesięczny okres na załatwienie wezwania do zapłaty nie znajduje podstaw w przepisach prawa. Tymczasem, w ocenie Sądu Okręgowego, zasadnie Sąd Rejonowy przyjął 3 miesięczny okres na załatwienie wezwania do zapłaty. Skoro pozwana nie odpowiedziała na kierowane do niej wezwania do zapłaty, należało przyjąć termin do uznania przedmiotowego wezwania za bezskuteczny (art. 77 ust. 4 w zw. z art. 75 ust. 2 prawa przewozowego). Przy czym bez znaczenia w tej sytuacji jest okoliczność, że przewóz realizował podprzewoźnik. Ustawa nie ogranicza bowiem swojego zastosowania w tym zakresie tylko do „pierwszego” przewoźnika.

Konkludując wskazać należy, iż pozwana we wniesionej apelacji nie wykazała naruszenia przepisów postępowania i nie sformułowała również skutecznego zarzutu z zakresu obrazy prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwana przegrała sprawę w całości, w związku z czym powinna zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 692 zł, na którą składa się kwota 675 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym oraz 17 zł tytułem zwrotu za opłatę

od pełnomocnictwa. Wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej będącego radcą prawnym ustalone zostało zgodnie z § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 265).

Jolanta Jachowicz

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.

11.02.2020r.